

Sygn. akt III USK 278/21

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania H.R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.

o przyznanie renty,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 13 października 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 czerwca 2020 r., sygn. akt III AUa 101/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje adwokat A.S. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Decyzją z 16 kwietnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń społecznych Oddział w G. (organ rentowy) odmówił H.R. (wnioskodawca) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wnioskodawca zaskarżył powyższą decyzję odwołaniem w całości, domagając się przyznania prawa do renty od dnia złożenia wniosku.

Wyrokiem z 20 grudnia 2019 r., VI U (...) Sąd Okręgowy w G. oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca z wykształcenia mechanik maszyn rolniczych pracował w swojej karierze zawodowej jako monter, mechanik samochodowy, pomoc murarza, kierowca samochodu osobowego, kierownik sklepu spożywczo-przemysłowego oraz listonosz. Wnioskodawca ma orzeczenie o umiarkowany stopniu niepełnosprawności wydane na okres od 29 maja 2017 r., do 21 czerwca 2020 r. U wnioskodawcy zdiagnozowano dyskopatię kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego z zespołem bólowym, bez istotnej dysfunkcji ruchowej oraz bez patologicznych objawów neurologicznych, chorobę niedokrwinną serca, nadciśnienie tętnicze, stan po wielokrotnej angioplastyce wieńcowej, stan po wycięciu pęcherzyka żółciowego, chorobę Reclinghausena, obturacyjny bezdech senny leczony CPAP. Dla oceny stanu zdrowia wnioskodawcy Sąd okręgowy powołał biegłych z zakresu chirurgii, ortopedii, neurologii kardiologii oraz dwóch biegłych z zakresu medycyny pracy. Wszyscy biegli zgodnie orzekli, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy i może podjąć zatrudnienie zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami, z zastrzeżeniem, że występują u niego przeciwwskazania do ciężkiej pracy fizycznej oraz do pracy w porze nocnej. Biegła z zakresu medycyny pracy w swojej opinii odniosła się także do posiadanego przez wnioskodawcę orzeczenia o niepełnosprawności stwierdzając, że nie przesądza ono o długotrwałej niezdolności do pracy.

W tak ustalonym stanie faktyczny Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w znaczeniu, wynikającym z przepisów i co się z tym wiąże nie przysługuje mu prawo do świadczenia rentowego. Sąd Okręgowy podniósł także, że fakt legitymowania się przez wnioskodawcę orzeczeniem o niepełnosprawności nie może wpływać na ocenę poprawności i wiarygodności opinii biegłych, wydanych w przedmiotowej sprawie, gdyż nie ulega wątpliwości, że pojęcie niepełnosprawności nie jest tożsame z pojęciem niezdolności do pracy.

Apelacja wnioskodawcy została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z 30 czerwca 2020 r., III AUa (...).

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonaną przez Sąd pierwszej instancji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wnioskodawca nie przedstawił żadnych wiarygodnych dowodów, mających podważyć rozstrzygnięcie przyjęte w przedmiotowej sprawie przez Sąd Okręgowy, w tym podważające opinie biegłych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego twierdzenie wnioskodawcy, że nie może wrócić do pracy z uwagi na stan zdrowia jest jego subiektywnym przekonaniem i nie znajduje oparcia w materiale dowodowym, zgromadzonym w chwili rozstrzygania o niezdolności wnioskodawcy do pracy. Jednocześnie Sąd Apelacyjny stwierdził, że jeżeli doszło do pogorszenia stanu zdrowia wnioskodawcy, to powinien on złożyć nowy wniosek o rentę z aktualną dokumentacją medyczną, w oparciu o którą organ wyda decyzję.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości.

Wniosek o przejęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, które wnioskodawca upatruje w naruszeniu przepisów postępowania – art. 205¹² § 2 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. przez przedwczesne wydanie wyroku i pominięcie przy orzekaniu orzeczenia o niepełnosprawności wnioskodawcy, a także art. 278 § 1 k.p.c. przez pominięcie przez Sąd Apelacyjny wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych onkologa, pulmonologa i specjalisty chorób genetycznych, które to dowody miały istotny wpływ na określenie stanu zdrowia wnioskodawcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z dnia 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca powołał się na oczywistą zasadność skargi, mającą się w jego ocenie przejawiać naruszeniem przepisów postępowania, a mianowicie art. 205¹² § 2 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. oraz art. 278 § 1 k.p.c. Wnioskodawca nie wykazał przy tym, że podnoszone przez niego naruszenie wyżej wymienionych przepisów przyczyniło się do wydania przez Sąd Apelacyjny oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Co więcej wnioskodawca nie wykazał na jakiej podstawie twierdzi, że Sąd Apelacyjny pominął przy orzekaniu orzeczenie o niepełnosprawności. Wprawdzie Sąd Apelacyjny nie wymienia tego orzeczenia w swoich rozważaniach, jednakże, co zostało wyraźnie wyartykułowane jego rozważania zostały oparte na ustaleniach faktycznych i prawnych Sądu Okręgowego, który szeroko analizował kwestię legitymowania się przez wnioskodawcę orzeczeniem o niepełnosprawności. Do kwestii tej odniosła się także jedna z biegłych powołanych w sprawie, twierdząc, że posiadanie przez wnioskodawcę takiego orzeczenia nie zmienia faktu, że nie jest on w jej ocenie niezdolny do pracy.

Sąd Najwyższy przypomina także, że w judykaturze jednolicie przyjmuje się, że na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do utożsamiania

niepełnosprawności i niezdolności do pracy i negowania istniejących między nimi różnic. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej, jak i w zakresie orzekania o niepełnosprawności i niezdolności do pracy (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 386/02, OSNP 2004 nr 12, poz. 213; z dnia 4 marca 2008 r., II UK 130/07, OSNP 2009 nr 11-12, poz. 156). Tak więc, mimo podobieństwa definicji, nie jest tożsame z istnieniem niezdolności do pracy stwierdzenie nawet umiarkowanego stopnia niezdolności do pracy.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as